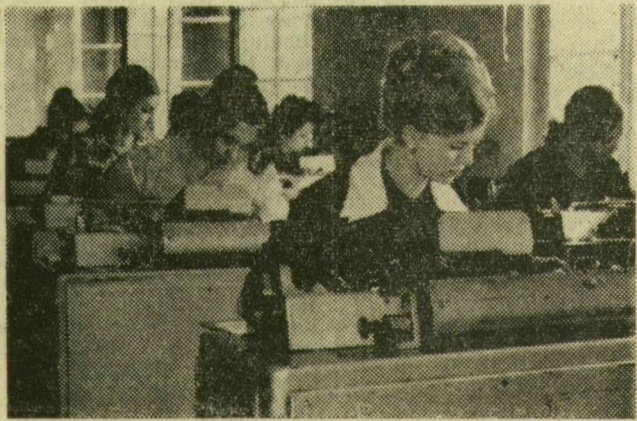

Minta pályaudvar Szegeden

Január 1-től minta pályaudvarra nyilvánította a KPM a szegedi Tasza-pályaudvart, Csongrád megye legnagyobb vasúti kirakodóhelyét. A minősítés nemcsak névbéli változást jelent a Tisza-pályaudvaron: a MÁV több milliós költséggel átépítette a vágányokat, csatornázta és lebetonozta a pályaudvart, amelynek nyomán a rakodógépek jó körülmények között dolgozhatnak.

A szegedi 10-es Volán az adottságokhoz mérten gépesítette a vagonok ki- és berakodását. Tavaly 2,5, az idén 5 millió forintért vásárolt különféle eszközöket, például csehszlovák gyártmányú, nagy teljesítményű rakodógépeket, elektromos targoncákat, hidraulikus darut, valamint olyan különleges gépkocsikat, amelyek alkalmasak a vasúti konténerek szállítására is. A különleges járművek még nem érkeztek meg ugyan, de az eddig munkába állítottak lényegesen gyorsították a forgalmat, sokkal kevesebb a veszteség a vagon, gyorsabban jut el az áru a megrendelőhöz.

Komputerek üzemek szolgálatában

Toth Béla felvételei

Kevesebb a baleset az élelmiszeriparban

Az ÉDOSZ megyebizottságának javaslata

Az Élelmiszeripari Dolgozók Szakszervezetének Csongrád megyei bizottsága tegnap az SZMT tanácsstermében tartotta ülését, amelyen Csikós Mihály, a megyebizottság titkára számolt be az elmúlt időszak munkájáról. Szervezeti kérdésekről Mocsai Pál elnök, a szocialista brigádmozgalmáról Molnár József, a bizottság vezetője tartott előadást. Az ülésen Dobó Imre, a munkavédelmi bizottság vezetője terjesztette elő az általuk végzett vizsgálat tapasztalatait.

A tanulságos anyag a Csongrád megyei Állatforgalmi és Húsiipari Vállalat, a gabonafeldolgozó, a pincegazdaság, a Szegedi és Csongrád megyei Sütőipari Vállalat, a Csongrád megyei Szikvíz Üzem, a konzervgyár, a paprikafeldolgozó, a megyei söripari kiépítési, a szentesi baromfi-feldolgozó, valamint a Csongrád megyei Tejipari Vállalat munkavédelmi helyzetével foglalkozik. Tavaly ezekben az üzemekben összesen 343 baleset történt és 7 ezer 875 munkanap vesztett el a termelésből. A legtöbb — szám szerint 119 — a Csongrád megyei Állatforgalmi és Húsiipari Vállalatnál.

Az általános helyzetet vizsgálva kiderült, hogy a gépek működése miatt kevesebb a sérülés, viszont a különféle tárgyak zuhanásából, a fizikai ártalomból, s a járművek (a járművek közlekedtetése) miatt pedig sajnos több a baleset. Ezek szoros összefüggnek a munkavédelem gyengülésével, a munkavédelmi normák be nem tartásával. A szakszervezeti aktivisták a vállalati statisztikák alapján megállapították, hogy a legtöbb sérülés a munkakezdéstől számított 4. és 5. óra között következik be, az első három munkában eltöltött órában viszont aránylag kedvező a helyzet.

Az összkép azonban javulást tükröz: a balesetek nyolc év óta egyenletesen csökkenő tendenciát mutatnak. 1964-hez képest 1971-ben 46 százalékkal csökkent számuk. Kár, hogy az úgynevezett „kiesett” napokat

tekintve nem ilyen jó a helyzet, tavaly 6 százalékkal több volt, mint 1970-ben. Tehát: továbbra is nagy gondot kell fordítani az üzemekben a baleseti okok és helyzetek felderítésére, megszüntetésére. Az ÉDOSZ megyebizottsága azt javasolja az élelmiszeripari üzemeknek, hogy a jövőben a munkakezdés után számított negyedik-ötödik órában tartanak rövid, 10-15 perces szünetet, s ahol lehetőség van, ezalatt az idő alatt a dolgozók végezzenek könnyű testmozgást. A munkahelyi torna élénkíti a figyelmet, a rövid kikapcsolódás jótékonyan hat az idegrendszerre.

M. I.

Szocialista módon az ipari szövetkezetekben

Tegnap délelőtt a Bartók Béla Művelődési Központ nagyertermében tanácskozást tartottak Csongrád megye ipari szövetkezeinek szocialista brigádvezetői és a szövetkezeti bizottságok elnökei.

A tanácskozás aktualitását az adja, hogy közeleg az országos brigádvezetői konferencia, s ez felmérésre, felkészülésre ösztönöz. Az ipari szövetkezetekben is szép számmal dolgoznak olyan brigádok, melyek eredményeket értek el a hármas — szocialista módon dolgozni, tanulni, élni — jelszó jegyében. Mégis, mint az előzetesen, írásban kiadott beszámoló is megállapította — számottevő sikert viszonylag kevés szocialista brigád és szövetkezet tud felmutatni. A brigádok egy részénél a mozgalmi keret többnyire csak formalitás, nincs kitöltve tartalommal. A tervszerűség helyett sokszor a kampányszerűség jellemzi a brigádok tevékenységét, a vállalkozások nem gondosan előkészítve, hanem évközben születnek. Mindezek indol-

Huszonöt ipari nagyüzemmel, kereskedelmi vállalattal tart rendszeres, gyakorlati kapcsolatokat a Számítástechnikai és Ügyvitelszervező Vállalat szegedi adatfeldolgozó központja. Szovjet és amerikai gyártmányú lyuk-kártyás gépek könnyítik és segítik az üzemek, vállalatok anyagkönyvelését, számlázását. Három műszakban számolnak a berendezések és naponta mintegy 200 ezer végső eredményű tételt dolgoznak fel, így könnyítve a vállalati tevékenységet.

Képeink bepillantást nyújtanak a ma már nélkülözhetetlen információfeldolgozás „műhelyeibe”

Köszöntő, nőnapra

Szinte általános jelzője a nők napjának nálunk: a virág. Szegfűk, csokrok, melyek az ünnep pirosát ragyogják a gyülések elnökségi asztalain. Ibolyák, melyek a műszakkezdés szürkeségéből mósolyognak fel fonó nőkre vagy gépirólányokra. Cserepes virágok, melyek sietve bontakoznak ki papíruk selyméből, ahogy a lakás napsugarasabb helyére kerülnek az édesanya, a feleség, vagy a húgocskák kezéből.

Gyorsan és könnyen terjed most ténylegesen gyakorolt társadalmi szokással a nők megbecsülésének ünnepélyes kifejezése, közös és egyéni köszöntése március nyolcadikán. De amilyen gyorsan honosodik, olyan hosszú idő előzte létrejöttét, megkezdését. Igen: hosszú és küzdelmes; harcos és dolgos korszaknak kellett eltelnie, hogy naptárunkban és társadalmi gyakorlatunkban a március nyolc felragyogjon. A szavak valóságos értelme szerinti véres és izzadságos évtizedek talajától sarjadnak a nőnap virágok nálunk és azokban az országokban, ahol hasonlóan ünnepet köszöntenek.

Az Aurora-cirkáló ágyúörgésével döntő forradalmi rohamra induló orosz munkás és paraszt milliók; később az ugyancsak rohamozó magyar vöröskatonák tízezrei véreinek hullása; majd a szovjet katonák segítségével szabad emberfele magasló magyar dolgozók homlokán az újjáépítéskor, az állami nagyipar és ipar, a szocialista nagyüzemi gazdaság megteremtésekor, a három- és öt éves tervek kinlódó kovácslásakor kigyöngyöző veríték tette lehetővé elsősorban a magyar nők felemelkedését és egyenlőségét.

Alighogy felvörösölték az új élet első fényei, a párt mondotta ki az első szót a dolgozó, vagy dolgozni akaró nők érdekében. Azóta is vezeti és irányítja a munkát: értjük, javukra a társadalom, a gazdaság minden részén és területén. Minden nagy és azóta történelmivé magasztosult akciója a pártnak: a nagyüzemek államosításától a szocialista mezőgazdaság létrehozásáig és a kulturális forradalom kibontakoztatásáig, az általános célok között és mellett, arra is irányult, hogy csökkentse, megszüntesse azt a korábbi korszak hibájából adódott és szintén történelmi méretű gazdasági, politikai, kulturális és egyéb hátrányt, amivel a magyar nők az új életnek indultak.

És a párt, a rája jellemző szigorú kritikai szemlélettel, reálérzékkel vizsgálta meg most két éve: mi van még meg a hátrányból? Milyen a magyar nők helyzete állampolgárként, dolgozó nőként, közéleti emberként, nem utolsósorban családjanyaként vagy családtagként? E határozat akkor nemcsak igen nagy társadalmi visszhangot keltett, hanem az állami, a gazdasági, a társadalmi élet legkülönbözőbb területein a cselekvések, intézkedések egész sorozatát váltotta ki: a nők társadalmi, politikai, gazdasági egyenjogúságának teljesebbé tételére, anyagi, szociális, kulturális helyzetük javítására.

H a summáznunk akarjuk, mi a legáltalánosabb következménye, eredménye ennek a párt határozatnak, egyértelműen válaszolhatunk: felismertük, hogy a legtöbbet úgy tehetünk, ha minden alkotó erőt a dolgozó nők érdekében fogunk össze. Ez, amit úgy is fogalmazhatunk: társadalmi ügy a dolgozó nők helyzetének további javítása. Nemcsak országos, megyei szinteken, de munkahelyeken, a közéletben és a családban egyaránt.

Most, hogy az ünnepi beszédek hangzanak, köszöntők fogalmazódnak, és szegfűk, ibolyák, azaleák jelzik a nőnapot, csak úgy válik teljesebbé az ünnep, ha hivatalosan, nyilvánosan, de magunkban is megfogalmazzuk: mit kell tennünk, mit teszünk ma és holnap a nők érdekében?

Nos, ha ilyen vonatkozásban summázunk tennivalóinkat azután, arra az időre, amire a mostani szegfűk és ibolyák elhervadnak, ezt mondhatnánk: legfontosabb tennünk most úgy közzüggé tenni a nők helyzetének javítását, hogy ez a javítás ténylegesen, társadalmi gyakorlati válnon. És ebben meg van a feladata párttagnak és pártönkívűlinek, állami, vagy gazdasági, szövetkezeti, hivatali, intézményi vezetőnek, és mindenkinek, aki társadalmi szervezetekben akár irányítóként, akár végrehajtóként szolgálja a közösség javát.

Az említett párt határozat szellemében hozott kormányzati intézkedések világosan előírják, mit kell tenni az állami, gazdasági, hivatali, szövetkezeti vezetőknél a dolgozó nők élet- és munkakörülményeinek, kulturálódásuk, szakmai, politikai képzésük javításáért. A megye, Szeged és többi városunk vállalatainál, üzemekben, a városok, járások területén levő kisipari, mezőgazdasági szövetkezetekben jóforán mindenütt konkrét intézkedési tervek születnek meg az azonnali,

és a hosszabb távra elképzelt tennőkre vonatkozóan. Hasonló célkitűzések rajzolódnak a megyei, a városi és községi tanácsoknál a nők helyzetét könnyítő, a város- és közséppolitika keretébe tartozó intézkedésekre.

Ezeket kell a jövőben a tényleges társadalmi gyakorlatban szívósnak, következetesen végrehajtani. Megyei sajátosság, hogy a tervezett intézkedések realizálásában az ipari, a mezőgazdasági szövetkezetekben, a hivatalokban, intézményekben a teljesítés menetében elmaradtunk. Itt kell majd gyorsítani az intézkedéseket.

E párt határozat fényében azt is megláttuk, hogy nemcsak a nők élet- és munkakörülményeinek, politikai és szakmai képzésének javításában, hanem közéleti szerepük fokozásában, különböző gazdasági, társadalmi tisztségekre állításában is akad tennivalónk.

A párt határozat megjelenése óta igen sok nő kapott tisztséget a párt szervezetekben, a tanácsokban, a szakszervezetekben, a KISZ-ben, a sportmozgalom, és legutóbb a Hazafias Népfront különböző szervezeteiben, vállalva a közéleti tevékenység felelősségét és súlyát. Mégpedig a termelő, a hivatali, a nevelő, az oktató munka, a családi kötelesség mellett, sőt olykor azon messze túlmenően is.

Nálunk, Csongrád megyében is, a nők újjólág bizonyítják: ismerik és teljesítik az egyenjogúságból fakadó kötelességeiket is. A társadalomnak, annak felelős tagjainak (például az állami, gazdasági, hivatali, szövetkezeti, a társadalmi szervezetek vezetőinek) meg kell bicsülniük a dolgozó nők, asszonyok, lányok ilyen törekvéseit. Mégpedig azzal, hogy nemcsak lehetővé teszik, hanem a legkülönbözőbb módon segítik, könnyítik is a vállalt közéleti szereplést, vagy magasabb képesítés megszerzését. És ez alól azok sem kivételek, akik férfi, vagy gyermeki „minőségben” kötelesek gondoskodni a nőkről. Vezetők, munkatársak és családtagok, hozzátartozók legalább olyan figyelemmel, előzékenységgel, ahogy most köszöntőt mondanak, vagy virágot adnak át...

Ahogy a párt kezdeményezte most két éve a dolgozó nők helyzetének mérlegelését, és a társadalom, az egyének számára a további nőpolitikai tennők meghatározását, úgy a párt szervek és párt szervezetek feladata most, hogy a pártmunka ismert módszereivel irányítsák, szervezzék és ellenőrizzék a határozat végrehajtását.

A határozat óta a párt szervezetek többek között külön nőfelelősöket jelöltek a határozat helyi végrehajtásának segítségére. A társadalmi szervezetekben, mozgalmakban, a szövetkezetekben pedig nőbizottságokat alakítottak, vagy ahol eddig is működtek ilyenek, ott újjászervezték — hasonló célokkal.

Ha a párt szervek és -szervezetek valóban a nőpolitikai határozat ama legfontosabb tétele szerint akarnak cselekedni — hogy a nők helyzetének állandó javítása társadalmi ügy —, akkor igazi kommunista kollektívaként dolgoznak, és tényleg vállalva felelősséget irányítják a határozat végrehajtását a városokban, járásokban, községükben. Hasonló az igény a szövetkezetek iránt is. Ott is — az ipari, mezőgazdasági szövetkezetek vezetősegei együttesen — kötelesek végrehajtani a nőkérdésben hozott párt- és állami határozatokat. Ne engedjék, ne hátrítsák át az ilyen tennőket nőbizottságaikra azzal: „csináljátok, úgy is rólatok van szó...” — mint ahogy ilyenre már egy-két példa akad nálunk.

A hogy a párt-, a társadalmi szervezetek, az állami, a gazdasági szervezetek, a szövetkezetek vezetősegei, természetesen a maguk szerepének, hatáskörének megfelelően végeredményben együttesen felelősek „házuk táján” a szocialista építés menetéért, úgy kell, hogy közösen vállalják és végezzék a tennőket a nőpolitika aktuális kérdéseinek helyi megoldásában is.

Most, amikor a nemzetközi nőnapon ünnepi érzéssel köszöntjük a dolgozó, alkotó nőket, asszonyokat, lányokat, sok erőt, jó egészséget kívánva felelősségteljes szerepük betöltéséhez, áldozatos munkájukhoz a társadalomban és a családban, ne feledjük el azokat a kötelezettségeket se, melyek a nők helyzetének állandó és fokozatos javításában, az előbbieket szerint mindenhol és mindenki számára megvannak. Csak így válhat teljesebbé a mostani nőnap, és maradjon meg a felköszöntöttek méltányoló emlékeztetésében, a köznapokra is, a nőnap szegfű és ibolya.

Dr. NÉMETH LAJOS